

ENTER

择天记

ทำ

16

ลิขิต

ENTER

พลิก

ไซดชะต

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

猫膩 Mao Ni เขียน
Enter Books เรียบเรียง

ผลงานโดย
ผู้เขียน 'สยบฟ้าพิชิตปฐพี'

INKS
TONE

阅文集团

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอ็นเรอร์บุ๊กส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเรอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

หลังจากแยกย้ายกันไปคนละทางถึงสามปี ในที่สุดเงินฉางเซิงก็เริ่มได้พบ
สหายที่คุ้นหน้าคุ้นตากันอย่าง 'เจ้อซิว' กับ 'กวนเพยไป' ทว่าสหายผู้มีชีวิตชีวา
และคอยสร้างสีสันให้ทุกคนเสมออย่าง 'ถึงซานสี่ลิว' กลับถูกกักขังอย่าง
เดียวดายอยู่ที่ศาลบรรพบุรุษของสกุลถึงแห่งเวินฮุย เงินฉางเซิงจึงไม่รอช้า
รีบเดินทางไปช่วยเหลือสหาย ทว่าภารกิจนี้ก็ไม่ง่ายเลยเมื่อคำนึงถึงว่าเขาต้อง
เผชิญหน้ากับสกุลถึงที่บัดนี้ไม่ได้ให้การสนับสนุนถึงซานสี่ลิวอีกแล้ว แต่เป็น
ทำนรองสกุลถึงผู้อยู่ข้างเดียวกันกับซางสิงโจว

เงินฉางเซิงจะช่วยเหลือสหายด้วยวิธีใด จะคืนอิสรภาพให้ถึงซานสี่ลิว
และทำสิ่งที่ใครๆ ก็คิดว่าเป็นไปไม่ได้ได้สำเร็จอีกครั้งหรือไม่ คำตอบอยู่ในมือ
ทุกท่านแล้ว

สำนักพิมพ์เอนเธอร์นิวส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนั้นนอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมามากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้น มาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างหลากหลายมามากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่ยากให้เป็นก็ยังหนีไม่พ้นคำว่า 'อ่านสนุก' นี่แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจสำนักพิมพ์

'ทำลิขิตพลิกโชคชะตา' เป็นโปรเจกต์ความร่วมมือระหว่างสำนักพิมพ์ เอ็นเธอร์พรีคส์และอิงค์ สโตน (Ink Stone) จุดเริ่มต้นก็มาจากแนวคิดง่ายๆ เพียงแค่อยากให้นักอ่านที่เป็นสายหนังสือเล่มได้อ่าน ได้สะสมนิยายแนวกำลังภายในแฟนตาซีที่การันตีความสนุก เพราะเป็นผลงานของ Mao Ni ผู้ซึ่งเคยสร้างความประทับใจแบบไม่รู้ลืมมาแล้วกับ 'สยบฟ้าพิชิตปฐพี'

ผลงานของ Mao Ni เรื่องนี้มีการแปลเป็นภาษาไทยแล้วในเว็บไซต์ Fictionlog และธัญวลัย แต่อย่างที่ได้กล่าวไปว่าเราในฐานะสำนักพิมพ์ที่ทำหนังสือก็อยากให้มีตรรกะนักอ่านทั้งหลายได้รับความสนุกสนานในแบบที่คุ้นชิน

'ทำลิขิตพลิกโชคชะตา' รูปแบบหนังสือนี้เป็นการเรียบเรียงใหม่และตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้งจากสำนวนเดิมของ 'สมาพันธ์พลิกฟ้า' ที่ได้แปลไว้กับทางอิงค์ สโตน ทีมบรรณาธิการของเอ็นเธอร์พรีคส์ได้ตั้งใจและทุ่มเทอย่างยิ่งในการรักษาคุณภาพของงานซึ่งเป็นจุดแข็งของเรามาตลอด เพื่อให้ผู้อ่านได้รับทั้งสารและอรรถรสอย่างสมบูรณ์ที่สุด

หวังว่าทุกท่านจะมีความสุขกับการอ่าน

"บางครั้งพ่อค้าก็ไม่อาจเป็นเพียงพ่อค้า"

ภาคที่ 6
ลมประจิมรุนแรง

ตอนที่ 1 ฝ่ามือฟาดหินไฟ*

ราชันแห่งหลังไห้หมอบค้ำน้ำหนักเงินฉางเชิงที่ยืนอยู่ใต้ต้นสาลีแล้ว
ก็ลุกขึ้นยืน

กระบวนการหมอบค้ำน้ำหนักจนลุกขึ้นยืนเกิดขึ้นรวดเร็วยิ่งนัก
เขาลุกขึ้นไวกว่าที่เคยทำตามปกติ ซึ่งอาจเข้าใจได้ว่าเขาเคลื่อนไหว
อย่างกระฉับกระเฉง และอาจเข้าใจได้ว่าเขากระทำอย่างไม่ใส่ใจ

หลายคนโดยเฉพาะผู้ยิ่งใหญ่ในตำหนักหลังต่างรู้ว่าราชัน
แห่งหลังไห้ไม่เคยชอบสังฆราช ถึงกับเป็นปรปักษ์เล็กน้อยด้วยซ้ำ

นักพรตไปสื่อกับอันหลินเห็นภาพนี้จากหางตาและไม่คิดว่า
มันแปลก

ราชันแห่งหลังไห้ยืนขึ้นแล้ว แต่นักพรตไปสื่อกับอันหลินยัง
หมอบอยู่ ทำให้ระดับความสูงระหว่างพวกเขาต่างกัน

คล้ายคลึงกับความต่างระหว่างต้นสาลีกับเงินฉางเชิง

สายลมเย็นพัดโชยเอาดอกไม้สีขาวนับไม่ถ้วนร่วงโปรยลงบน

* ฝ่ามือฟาดหินไฟ มาจากสำนวนน้ำลดหินไฟ หมายถึงความผิดความชั่วร้ายที่ปกปิดไว้ปรากฏออกมา
อย่างชัดเจน

ศิระและไหล่ของเงินฉางเซิง

มือขวาของราชันแห่งหลังไห่พาดลงใส่ศิระของนักพรตไปสี่
 ลมเย็นพัดโหยหวน ต้นไม้ส่ายไหว และดอกสาหลิ่วว่อน
 สายลมนี้ถึงกับกระทบถึงตัวเมืองเวินสูย ทำให้สายน้ำปั่นป่วน
 พืชไต้น้ำเริ่มส่ายไปมาอย่างบ้าคลั่งราวกับงูนับไม่ถ้วน

การโจมตีของราชันแห่งหลังไห่กะทันหันเกินไป ไม่มีใครมีเวลา
 พอจะตอบสนอง

อันหลินเห็นฝ่ามือที่พาดลงมาพร้อมกับสายฟ้า นางตกใจและต้องการ
 หลุดเขา แต่ก็สลายเกินไป

ทว่านักพรตไปสี่ดูเหมือนเตรียมตัวไว้แล้ว
 เขายังอยู่ในท่าหมอบค้ำัน แต่ฝ่ามือขวาของเขากลับยกสูงขึ้น
 จากพื้น พลิกขึ้นราวกับจอกแหวนบนผิวน้ำซึ่งถูกลมพัด

ฝ่ามือทั้งสองปะทะกันเหนือศิระของนักพรตไปสี่ดังเพียะ
 หินปูพื้นตรงหน้าดำหนักลั่นสะเทือนและยุบลงไปหลายซุน!
 สายลมแรงพัดกระหน่ำใส่ประตูเทพจนเกิดเสียงแตกกร้าว คล้ายว่า
 สามารถพังทลายได้ทุกเมื่อ

ร่างของราชันแห่งหลังไห่ส่ายไหวเล็กน้อยและถอยหลังไปสองก้าว
 ลมปราณบริสุทธิ์แผ่ออกมาจากเสื้อคลุม ฉีกกระชากอากาศเป็นรอยร้าว
 นับไม่ถ้วน

นักพรตไปสี่ยืนขึ้น ใบหน้าแดงก่ำราวกับมีหยดเลือดเล็กๆ ผุดขึ้น
 ออกมาจากผิวน้ำ

อันหลินตกตะลึงยิ่งกว่าเดิม เพราะผลลัพธ์ของการปะทะฝ่ามือนั้น
 เหนือความคาดหมายของนางโดยสิ้นเชิง

ราชันแห่งหลังไห่กับนักพรตไปสี่มีระดับการบำเพ็ญเพียร
 ใกล้เคียงกัน ต่างก็อยู่ในขั้นรวบรวมดวงดาวระดับสูงสุดด้วยกันทั้งคู่

ต่อให้นักพรตไปสื้เระวังตัวอยู่ตลอดเวลา แต่ฝ่ามือนี้ของราชันแห่งหลังไห่ฟาดลงมาอย่างกะทันหัน ทั้งยังสอดคล้องกับกฎเกณฑ์ของโลกอย่างสมบูรณ์ เรียกได้ว่าเป็นการโจมตีที่รุนแรงที่สุดในชีวิตของราชันแห่งหลังไห่ แต่กลับไม่อาจทำให้นักพรตไปสื้เอบาดเจ็บสาหัส เพียงได้เปรียบเล็กน้อยเท่านั้น เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น

อันหลินสัมผัสได้ถึงลมปราณศักดิ์สิทธิ์ที่แผ่ออกมาร่างนักพรตไปสื้เอบ ในหน้านางซิดเผือดเมื่อนึกถึงความเป็นไปได้บางอย่าง

นักพรตไปสื้เอบไม่ได้เลือกใดเลย แต่เขารู้ว่าตนเองได้รับบาดเจ็บไม่น้อยจากการลอบโจมตีอันชั่วร้ายอย่างเต็มแรงของราชันแห่งหลังไห่ และเขาต้องจากไปในทันที

เขาเข้าใจผู้คนในที่นี้ดีและรู้ว่านี่เป็นโอกาสสุดท้ายที่จะจากไปได้

ราชันแห่งหลังไห่ต้องฟื้นฟูปราณแท้ อันหลินก็เพิ่งมีสติตัวจึงยังไม่อยู่ในสภาพพร้อมสู้ชายหนุ่มซึ่งทั้งร่างปกคลุมด้วยจิตกระบี่รุนแรงที่เพิ่งเดินออกมาจากหอดำหนักหลังผู้นั้นคงเป็นยอดฝีมือรุ่นเยาว์จากหอกระบี่เขาหลินซาน แต่หอกระบี่เขาหลินซานไม่เชี่ยวชาญการไล่ล่าสังหาร ดังนั้นชายหนุ่มผู้นี้คงไม่อาจหยุดเขาได้

แม้กระทั่งคนผู้นั้น...นักพรตไปสื้เอบมองเงินฉางเชิงที่อยู่ใต้ต้นสาลีอีกฝ่ายยังไม่ฟื้นตัวดี ดังนั้นต่อให้เงินฉางเชิงใช้กระบี่ทั้งพันเล่มก็ตาม แต่จะหยุดเขาได้อย่างไร

นักพรตไปสื้เอบพนมออกมา จากนั้นก็เริ่มใช้วิชาอันรวดเร็วว่องไว กลายเป็นคว้นเบาบางกลุ่มหนึ่งได้ดวงอาทิตย์ฤดูเหมันต์ พุ่งออกจากหอศาสนาไปอย่างรวดเร็ว

ในฐานะผู้ที่มิวชิลิกกลับที่สุดและรวดเร็วที่สุดในกลุ่มผู้ยิ่งใหญ่แห่งศาสนาหลวง การคำนวณของเขาถูกต้องแล้ว ตอนนี้ไม่มีใครในที่นี้หยุดเขาได้

แต่มีอย่างหนึ่งที่เขาไม่รู้ นั่นคือหลังจากออกจากกองบัญชาการ กองกำลังชงซานมาถึงเมืองเวินส่วย ข้างกายของเงินฉางเซิงยังมีคนอีกสองคน

คว้นเบาบางกลุ่มนั้นพุ่งผ่านหมู่ต้นไม้ แต่ก็พบว่าไม่อาจออกไปได้ เพราะไม่ว่าเขาจะไปทีใด เด็กสาวผู้หนึ่งจะปรากฏตัวตรงหน้าเขาเสมอ

นักพรตไปสือถูกบีบให้ปรากฏตัว ความตกใจท่วมท้นในดวงตา ขณะเขามองไปยังเด็กสาวตรงหน้า

เด็กสาวผู้นี้มีใบหน้ายาววีย์และแววตาที่มื๋อราวกับนางไม่สามารถครุ่นคิดสิ่งใดได้

แล้วนางรู้ได้อย่างไรว่าเขาจะไปตรงที่ใด เหตุใดนางถึงได้รวดเร็วเช่นนี้!

ที่ทำให้เขายังกระวนกระวายขึ้นอีกก็คือขณะบินผ่านปาก่อนหน้านี้ เขารู้สึกว่ามีสายลมเย็นเยียบพัดผ่านด้านหลังลำคอของเขา

เหมือนมีใครบางคนติดตามอยู่ด้านหลังของเขาตลอดเวลา...

เขารู้ว่าตนจำเป็นต้องใช้กำลังทั้งหมดแล้ว

พลังปรารถนาศักดิ์สิทธิ์ระเบิดออกจากชุดนักพรตของเขา ลำแสงสีขาวบริสุทธิ์นับไม่ถ้วนพุ่งออกมาจากฝ่ามือ

สิ่งนั้นคือหินขาวที่กลมอย่างที่สุดก้อนหนึ่ง ผู้ใดเคยไปเยือนทะเลสาบเทียนฉือบนเขาหวนซานก็อาจจำได้นั่นคือศิลาสวรรค์

รอบศิลาสวรรค์ก้อนนี้ฝังด้วยค่ายกลสีดำทองอันซับซ้อนอย่างมากระเบิดงาบางอย่างยิ่ง คู่ควรแก่การเรียกว่าเป็นการผสมกันอย่างลงตัวระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ

นี่คือสมบัติล้ำค่าชิ้นหนึ่งของศาสนาหลวง ศิลาดาวตก

เมื่อมองเห็นภาพนี้ อันหลินก็ยืนยันได้ว่าการสันนิษฐานของตนนั้นถูกต้อง นางจึงพลันโกรธเกรี้ยวขึ้นมา

ที่นักพรตไปสือยังคงรักษากำลังส่วนใหญ่เอาไว้ได้หลังจากรับการลอบโจมตีเต็มกำลังของราชันแห่งหลังไห้ เพราะศิลาดาวตกในมือก่อนนี้

ศิลาดาวตกก่อนนี้เป็นสมบัติของศาสนาหลวงในความดูแลของนักพรตไปสือ อันหลิน ราชันแห่งหลังไห้ และผู้ยิ่งใหญ่คนอื่นต่างก็มีสมบัติในการดูแลของตัวเอง

สมบัติที่ไม่ค่อยไปกว่าศัสตราศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้นั้นเป็นส่วนประกอบสำคัญอย่างยิ่งของค่ายกลตำหนักหลิง มีความสำคัญอย่างสูงต่อศาสนาหลวง

หากไร้คำสั่งสังฆราชา ก็ไม่มีผู้ใดรวมถึงผู้ที่ทำหน้าที่ดูแลสมบัติอย่างผู้ยิ่งใหญ่แห่งศาสนาหลวงจะนำมันออกจากตำหนักหลิงได้

นักพรตไปสือลอบนำศิลาดาวตกออกมา ไม่ว่าจะเจตนาเช่นใด ก็ถือว่าฝ่าฝืนกฎของศาสนาหลวง!

อันหลินโบกมือขวา ส่งเข็มขัดออกไปพร้อมนำดอกสาละจำนวนนับไม่ถ้วนล้อมนักพรตไปสือ

"เจ้าคิดว่าทำเช่นนี้แล้วจะสามารถกักข้าไว้ได้หรือ!" นักพรตไปสือตะโกนยามจ้องมองเด็กสาวตรงหน้า

อันที่จริงคำถามนี้ยังถามผู้ที่ตามหลังเขาราวกับภูตผี ถามอันหลินและยังถามเงินฉางเชิงด้วย

ขณะเอ่ยถามเขาก็ขว้างศิลาดาวตกลงพื้น

อันหลินรู้ว่าทำไมดีแล้ว จึงพุ่งเข้าไปในป่าถึงแม้ว่าเข็มขัดของนางจะยังก่อกำแพงไม่เสร็จเรียบร้อยดี

ศิลาดาวตกหล่นกระทบพื้นโดยไม่ก่อให้เกิดเสียงแม้แต่ชนิด ไม่มีดอกไม้อะไรล้มสั่นสะเทือนเลยแม้แต่หน่อย

พลังเก่าแก่ที่คล้ายว่ามาจากโบราณกาลพลันก่อตัวขึ้น

ทันใดนั้นสายลมก็พัดเข้าไปในศิลาดาวตก เช่นเดียวกับดอกไม้
ไปไม้บนพื้นดิน

ศิลาดาวตกราวกับกลายเป็นน้ำวนขนาดใหญ่กลืนกินทุกสิ่งที่มีมัน
สัมผัส แม้แต่กฎเกณฑ์ของโลกในบริเวณโดยรอบก็เริ่มบิดเบี้ยว

หลุมดำลึกสุดหยั่งปรากฏขึ้นบนพื้น ดูแล้วมีรัศมีเพียงหนึ่งจั้ง
แต่ก็เหมือนไร้ขอบเขตและไร้สิ้นสุด

ศิลาดาวตกลอยอยู่ตรงกลาง แผ่แสงอ่อนจางราวกับดวงดาวจริงๆ
สายลม ดอกไม้ และใบไม้จมเข้าไปข้างในอย่างต่อเนื่องและ
หายไปอย่างไร้ร่องรอย

"หยุดเขา!" อันหลินรีบร้องบอก

สมแล้วที่ศิลาดาวตกเป็นสมบัติของศาสนาหลวงที่ไม่ด้อยไปกว่า
คัสตราคัคคีสิทธิ์ มันสามารถฉีกเปิดช่องว่าง เบิกเส้นทางไปสู่ที่ใดก็
มีอาจทราบได้

นักพรตไปส่องมองนางอย่างเฉยชา

ศิลาดาวตกปล่อยพลังปรมาณทั้งหมดออกมาแล้ว ไม่ว่าเด็กสาว
ตรงหน้าหรือผู้ที่ราวกับภูตผีด้านหลังก็ไม่อาจหยุดเขาได้

เขาเดินไปยังเส้นทางมืดมิดสายนั้น

หากไม่มีสิ่งไม่คาดคิดเกิดขึ้น เขาจะปรากฏตัวขึ้นบนทุ่งราบที่อยู่
ห่างออกไปหลายร้อยหลี่

ทว่า...สิ่งไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น

เห็นชัดๆ ว่าเท้าของเขาก้าวลงบนเส้นทางมืดมิดแล้ว แต่เหตุใด
เขาถึงรู้สึกเหมือนย่ำลงไปบนโคลนได้

เหตุใดเขายังรู้สึกถึงดอกไม้ใบไม้ใต้ฝ่าเท้า

ตอนที่ 2

ดังกุฬา! ดังกุฬามุข! ดังกุรง!

นักพรตไปสี่มองไปรอบๆ อย่างตกใจเมื่อตระหนักว่าเขายังอยู่ใน
ป่าด้านนอกหอศาสนา

เด็กสาวตัวน้อยยังอยู่ตรงหน้าเขา พลังปราณเย็นเยียบยังจ่ออยู่
หลังคอเขา

เกิดอะไรขึ้น เห็นอยู่ชัดๆ ว่าศิลาดาวตกฉีกผ่าช่องว่าง แล้วเหตุใด
เขายังอยู่ที่เดิม

นักพรตไปสี่มองลงไปเท้า ใบหน้าเผือดสีทันที

ศิลาดาวตกยังคงลอยอยู่ในช่องว่างสีดำมืดมิด

แต่ช่องว่างมืดมิดสีดานั้นกำลังหดตัวลงอย่างเห็นได้ชัด

พลังศักดิ์สิทธิ์ซึ่งลอยขึ้นจากบางแห่งถาโถมเข้าใส่ช่องว่างมืดมิด
สีดำอย่างต่อเนื่องราวกับคลื่น

การบิดเบี้ยวที่ศิลาดาวตกมีต่อกฎเกณฑ์ของโลกสูญเสียพลังอำนาจ
ทั้งหมดไป ดอกไม้มันไม่ถูกดึงเข้าไปอีกและหยุดชะงักอยู่ตรงที่เดิม

เช่นเดียวกับที่เขาไม่อาจก้าวเข้าไปในเส้นทางนั้นอีก ได้แต่ยืนอยู่
ที่เดิม

แล้วพลังที่รวากับคลื่นสายนี้มาจากที่ใดกัน เหตุใดถึงได้ศักดิ์สิทธิ์
และยิ่งใหญ่ถึงเพียงนี้ เหตุใดแม้แต่ศิลาดาวตกก็ไม่อาจต้านได้

นักพรตไปสือหันกลับไปโดยพลัน สายตาของเขาเลื่อนไปตาม
ระลอกคลื่นบนพื้นซึ่งท้ายสุดก็หยุดอยู่ที่หลังประตูเทพ ได้ต้นสาเล่ต้นนั้น

เงินขางเชิงยืนอยู่ใต้ต้นสาเล่อย่างสุขุม มองมาที่เขาอย่างสงบนิ่ง
ดูไม่กังวลแม้แต่น้อยว่าเขาจะหนีไปได้

อีกฝ่ายถือไม้เท้าเทพไว้ในมือ

ไม้เท้านี้คือสัญลักษณ์ของเจตจำนงศักดิ์สิทธิ์ของศาสนาหลวง

ปลายไม้เท้าเทพปักลงบนพื้นโคลน ดุมันคงไม่สั่นคลอน

ลมปรานศักดิ์สิทธิ์เหลือคณาแผ่ออกมาจากไม้เท้าเทพรวากับ
ระลอกคลื่น

ดอกไม้ใบไม้บนพื้นลอยขึ้นช้าๆ จนอยู่เหนือพื้นดินประมาณสามจี้
ไม่สูงไปกว่านั้น

พืชน้ำที่กินแม่น้ำค่อยๆ ลอยขึ้นจากผิวน้ำสามจี้ ไม่ได้ซ่อนตัว
จากแสงตะวันอีกต่อไป

การเคลื่อนไหวทั้งหมดนี้เกิดเป็นความงดงามอันสมบูรณ์แบบ

จุดสูงสุดของความงามคือความสงบน่าเกรงขาม มหาสมุทรดวงดาว
นั้นสงบและน่าเกรงขาม และความสงบน่าเกรงขามคือความศักดิ์สิทธิ์

ทั่วทั้งห่อศาสนารวมถึงป่าและแม่น้ำโดยรอบได้กลายเป็นมหาสมุทร
ดวงดาว

พลังศักดิ์สิทธิ์อื่นใดที่กระทบกับมหาสมุทรดวงดาวผืนนี้จะกลายเป็น
ส่วนหนึ่งของมัน ปลดปล่อยจิตใจ หรือซาบซึ้ง จนกระทั่งหายไปหรือ
กลายเป็นหนึ่งเดียวกัน

ศิลาดาวตกเป็นสมบัติของศาสนาหลวง เป็นผลจากสติปัญญา
ของปราชญ์เมธีแห่งตำหนักหลักหลายต่อหลายรุ่น แต่เมื่อเผชิญหน้า

กับไม้เท้าเทพจะต่อกรได้อย่างไร

นักพรตไปสือสัมผัสได้อย่างชัดเจนว่าศิลาดาวตกถูกแยกออกจากเส้นทางแห่งจิตของเขาและพลันเข้าใจในที่สุดว่าเกิดอะไรขึ้น เขาหน้าซีด ยิ่งกว่าเดิม เมื่อถูกผู้แข็งแกร่งของศาสนาหลวงล้อมเอาไว้ ต่อให้มีศิลาดาวตกในมือเขาก็ทำได้เพียงหนีเท่านั้น หากศิลาดาวตกถูกชิงไป เขายังเหลือโอกาสอันใดอีก

เขาไม่อาจตั้งต้นต่อไปได้อีก จึงได้แต่ผินตัดการเชื่อมโยงกับศิลาดาวตก จากนั้นก็รับบาดเจ็บจากแรงสะท้อนกลับของพลังศักดิ์สิทธิ์ กลืนเลือดลงไปคำใหญ่ ปรมาณแท่งพุ่งพล่านเมื่อเขาเคลื่อนไหวทำร้าย จนถึงขีดสุด กลายสภาพเป็นลมรุนแรงพุ่งผ่านร่างเด็กสาวออกไปจากป่า

อันหลินติดนี้ว์ เข้มขัดเคลื่อนไปในสายลม นึกสลิปดอกไม้ นับไม่ถ้วนตามไป เกิดเป็นภาพงดงามน่าหลงใหล

ที่นักพรตไปสือหรีตามิไซเพราะถูกกลีบดอกไม้พัดใส่ใบหน้า แต่เป็นเพราะสายตาถูกบดบัง

ยิ่งไปกว่านั้นยังดูเหมือนว่า เข้มขัดและกลีบดอกไม้ทั้งหมดจะส่งผลให้ทิศทางภายในป่าเปลี่ยนแปลงไป

เมื่อกลีบดอกไม้กระจายตัว สิ่งที่นักพรตไปสือมองเห็นก็ไม่ใช่มันใดหินซึ่งทอดสู่ทางออกจากป่า แต่เป็นใบหน้าไร้อารมณ์ของราชันแห่งหลังไห

หลังจากลอบโจมตีครั้งแรกสุด ราชันแห่งหลังไหก็ล่าถอย จากนั้นก็ไม่ได้โจมตีอีก เขารอคอยมาจนถึงตอนนี้

เขาย่อมไม่ให้นักพรตไปสือมีโอกาสอีกครั้ง

บรรทัดเหล็กในมือเขาสะสมกำลังเอาไว้ตลอดระยะเวลานี้ พาดใส่นักพรตไปสือผ่านหมูกลิบดอกไม้

ชั่วขณะนั้นบรรทัดเหล็กสีดำสนิทราวกับจะเปล่งประกายด้วย

แสงดาวนับไม่ถ้วน

เสียงระเบิดทีบๆ ดังขึ้น

บรรทัดเหล็กทำลายการป้องกันของนักพรตไปสี่และทศปัลลวะ
ของเขาอย่างรุนแรง

กระดูกไหหล่มของนักพรตไปสี่หักทันที หัวอเวจีสิ้นไหวอย่างรุนแรง
เขาไม่อาจทนได้อีกต่อไป กระอักเลือดพุ่งขึ้นฟ้า

ขณะเตรียมจะระเบิดปรมาณูแท่งและหนีไปจากราชนันแห่งหลังให้
เขาพลันรู้สึกถึงความเย็นที่เวิ

เขาค้นเคยกับความเย็นนี้ดี ทำให้ยิ่งรู้สึกพรรณพริ้ง

ความเย็นนี้ตามติดอยู่ด้านหลังเขาตลอดเวลาราวกับภูตผีที่หายใจ
รดต้นคอ

ทว่าตอนนี้ความเย็นนี้กลับอยู่ที่เอวของเขา

เกิดเสียงแผ่วเบาเสียงหนึ่ง

เป็นเหมือนคำเปรียบเปรยล้ำสมัยนั้น

เหมือนกับหญิงซึ่งบรรจสุราเต็มเปี่ยมถูกแทงทะลุ

ปลายกระบี่ทะลุออกจากช่องท้องของนักพรตไปสี่

ปลายกระบี่นี้ไม่ได้แหลมคมนัก กลับดูเหมือนปลายที่เหลื่ออยู่
หลังจากถูกอาวุธแหลมคมพันหักไปเสียมากกว่า ทั้งยังมีลวดลายซับซ้อน
อยู่บนตัวกระบี่

ลวดลายนั้นทั้งดูแปลกตาและน่าหวาดกลัวยิ่งขึ้นหลังอาบย้อม
ด้วยโลหิต

หากว่ากันตามเหตุผล ยอดฝีมือผู้แข็งแกร่งอย่างนักพรตไปสี่
ต่อให้ถูกกระบี่แทงทะลุช่องท้องก็ยังคงมีความสามารถในการต่อสู้อยู่

แต่ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดเขากลับอ่อนแอลงอย่างรวดเร็ว รวากับ
กระบี่เล่มนั้นเปี่ยมด้วยไอปิศาจนับไม่ถ้วนและกำลังกลืนกินชีวิตของเขา

นักพรตไปสื่อกัมลงมองท้องตัวเอง เมื่อสายตาดกลงบนกระบี่เล่มนั้น แววดาลับสนุนงก็แปรเปลี่ยนเป็นต้นตระหนก เสียงร้องด้วยความเจ็บปวดและสิ้นหวังดังออกจากปากของเขา

เขาเคยเห็นภาพกระบี่นั้นในคัมภีร์เต๋าและจำมันได้

กระบี่ของผู้นักวิชาทัพปีศาจที่สาบสูญไปหลายศตวรรษ!

บรรทัดเหล็กดังงูผา

พลังศักดิ์สิทธิ์ดั่งมหาสมุทร

กระบี่ปีศาจดังธง!

ไม่ว่านักพรตไปสื่อกจะอาจหาญเพียงใด หลังถูกโจมตีอย่างรุนแรงติดต่อกันถึงสามครั้งก็ไม่อาจทนได้อีกต่อไป พันโลหิตออกมา คุณเข่าลงกับพื้น ล้มเลิกความพยายามขัดขึ้น

เขาเงยหน้าขึ้นอย่างยากลำบากและพบว่าเด็กสาวยังยืนอยู่ตรงหน้าเขาด้วยสีหน้าที่มืด

เด็กสาวผู้นี้ไม่เคยโจมตีสักครั้ง แต่ไม่ว่าเขาจะไปที่ไหน นางก็จะปรากฏตัวตรงหน้าเขาเสมอ

การไม่โจมตีเช่นนี้น่าหวาดกลัวยิ่งกว่าการโจมตีเสียอีก

เด็กสาวผู้นี้เป็นใครกัน เหตุใดจึงมีความเร็วและวิชาท่าร่วน่าตระหนกเช่นนี้ นักพรตไปสื่อกจึงไปที่ใบหน้าของนางและพลันนึกถึงความเป็นไปได้หนึ่ง ความรู้สึกเหลือเชื่อผุดขึ้นในดวงตาเขา ก่อนจะหันไปทางประตูเทพและตะโกนเสียงกร้าว "ไม่คิดว่าเจ้าจะกล้าเก็บนางไว้ข้างกาย!"

เงินฉางเชิงไม่ตอบคำ หลังเก็บไม้เท้าเทพเขาก็กล่าวขอบคุณกวนเพยไป

นับจากตอนที่ราชนางหลังไห้เริ่มลอบโจมตี กวนเพยไปก็เคลื่อนไหวมาบังหน้าเงินฉางเชิงตามสัญญาและกุมด้ามกระบี่เอาไว้ แม้เขา

จะไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นก็ตาม

เพราะเขารู้ว่าเงินทองเขายังไม่พินตัวเต็มที่ยังเสียเลือดไปมากเหลือเกิน ดังนั้นเขาต้องได้รับการคุ้มครอง

เป็นตอนนี่เองที่เขาพอจะเข้าใจขึ้นบ้าง มือที่ถูกมัดมกระบืออยู่พลันสั่นเล็กน้อย

ทุกอย่างเกิดขึ้นกะทันหันเกินไป

แม้แต่ตัวเขาที่มีจิตกระบี่หนักแน่นดูจนเขายังอดตกประหม่าไม่ได้เมื่อตระหนักได้ว่าตนเองเพิ่งมีส่วนในเหตุการณ์ใหญ่ของศาสนาหลวง

หลังได้ยินคำพูดของนักพรตไปสือ อันหลินก็พอจะเข้าใจอยู่บ้างนางหันมองใบหน้ายิ้มที่อของเด็กสาว ลังเลที่จะพูด

ราชันแห่งหลังไห่ย่อมเดาได้ แต่คำพูดของนักพรตไปสือไม่มีผลอันใดต่อเขา เขาเอ่ยถามอย่างเฉยชา "ในเมื่อเจ้าเดาได้ว่าเรารู้อยู่แล้ว แต่ก็ยังกล้าเข้ามาพัวล้อมพวกเรา เช่นนั้นเป็นปรมาจารย์พรตหรือสกุลถึงกันเล่าที่รับรองความปลอดภัยให้เจ้า หรือเพราะเจ้าคิดว่ามีศิลาดาวตกในมือแล้วจะสามารถกระทำสิ่งไร้ศีลธรรมได้"

เสื้อผ้านำหน้าของนักพรตไปสืออาบด้วยเลือด ส่งผลให้สภาพเขาดูน่าอนาถ แต่เขายังคงไม่มีท่าทีจะโอนอ่อน เอ่ยตอบอย่างเกรี้ยวกราด "ข้าไม่คาดคิดจริงๆ ว่าไม่เท่าเทพจะสะกดศิลาดาวตกได้ ดูเหมือนว่านี่คงเป็นวิธีที่สังฆราชาใช้ควบคุมโง่งมตำหนักทั้งหก แต่แล้วอย่างไรพวกเจ้าจะฆ่าข้าตรงนี้หรืออย่างไร"

ตอนที่ 3

กหาบทลงโทษ

นักพรตไปสือเป็นหัวหน้าปกครองใหญ่ตำหนักเหวินหวา มีฐานะสูงส่งอย่างยิ่งในศาสนาหลวง ตามกฎที่บันทึกไว้ในคัมภีร์เต๋า ต่อให้ผู้ยิ่งใหญ่ระดับเขาทำผิดกฎ เพื่อจะลงโทษเขาสังฆราชต้องเปิดการประชุมในโถงตำหนักวงหมีงเสียก่อน จากนั้นก็ประกาศความผิดของเขาต่อหน้าองค์ประชุมและให้ตำหนักหลิ่ววินตัดสินโทษ

ยามนั้นที่อดีตสังฆราชขั่มจู้ออกจากตำหนักหลังก็ทำเช่นนั้น เฉินฉางเซิงผู้เป็นสังฆราชคนปัจจุบันไม่ได้กลับไปจึงตามมาสามปีแล้ว ต่อให้เขากลับไปยังจิงตูเพื่อถกเรื่องวิธีการลงโทษนักพรตไปสือ ในศาสนาหลวงก็จะมีผู้ที่อยู่ข้างนักพรตไปสือ อย่างน้อยก็จะขอร้องให้ละเว้นโทษตาย อีกทั้งข้างสิงโจวก็อยู่ในจิงตู เขาย่อมไม่ยืนดูนักพรตไปสือถูกสังหาร

เฉินฉางเซิงไม่ให้คุณค่าอันใดต่อคำพูดของนักพรตไปสือ เพียงมองอีกฝ่ายและถามกลับไปอย่างสุชุม "เพราะเหตุใด"

เขาออกจากจิงตูมาสามปีแล้ว ตำหนักหลังก็รับแรงกดดันมหาศาลนับแต่นั้น แม้ว่าหอขุมหมื่นเฉาเยวี่ย เรือนไถสั่ว และตำหนักที่เหลื่อ

ปิดตำหนักไว้ก็ยังไม่อาจขัดขวางแรงกดดันที่มากับสายลมได้ หลังจากการรวมกันของเหนือใต้ ราชสำนักตำโงก็ทรงอำนาจขึ้นทุกที ที่สำคัญยิ่งกว่าคือเดิมทีชาวสิงโจวเป็นผู้สืบทอดโดยชอบธรรมของศาสนาหลวง ทั้งยังเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ที่แท้จริงคนหนึ่ง หลังการกลับคืนสู่มหาสมุทร ดวงดาวของอดีตสังฆราชกับเหมยหลี่ชา ในศาสนาหลวงก็ไม่มีผู้ใด อารูโสมากกว่าเขา และไม่มีผู้ใดมีประสบการณ์ยาวนานไปกว่าเขา แม้แต่สังฆราชเงินฉางเชิงก็ยังเป็นศิษย์ของเขา

ในสถานการณ์เช่นนี้จะให้บางคนในศาสนาหลวงไม่มีความคิดเป็นอื่นได้อย่างไร

เงินฉางเชิงเคยคิดว่านักพรตชื่อหยวนกับราชันแห่งหลังไห่เป็นสองคนที่มีแนวโน้มจะหันไปติดตามอาจารย์ของเขามากที่สุด เพราะทั้งสองเคยมีความคับแค้นใจกับเขา แต่ไม่คาดคิดเลยว่าจะจะเป็นนักพรตไปเสีย ต้องรู้ว่่านักพรตไปเสียก็เป็นพยานคนหนึ่งของคำสั่งสุดท้ายนั้น และนั่งเงียบเสมอมา ย่อมยากที่จะคิดว่าเขาจะทรยศศาสนาหลวง

"เพราะเหตุใดนะหรือ เพราะข้าต้องคำนึงถึงอนาคตของศาสนาหลวง และผลประโยชน์ของเผ่ามนุษย์" นักพรตไปเสียจึงไปในดวงตาของเงินฉางเชิง "ศาสนาหลวงไม่ใช่ศาสนาของคนผู้เดียว แต่เป็นของผู้ศรัทธา นับล้านล้านคน ไม่ควรเคลื่อนไหวตามปณิธานของได้ทำสังฆราชเพียงคนเดียว เว้นเสียแต่ว่าเจ้าจะเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ที่แท้จริง น่าเสียดายที่แม้ว่าเจ้าจะมีพรสวรรค์โดดเด่น ถึงกับมีโอกาสได้เป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ที่อายุน้อยที่สุดในประวัติศาสตร์ แต่เจ้ากับข้าต่างก็รู้ดีว่าปรมาจารย์พรตย่อมไม่มีวันมอบโอกาสนั้นแก่เจ้า เจ้าเองก็รู้ว่าเจ้าไม่อาจมีโอกาสนั้น ดังนั้นจึงไม่อาจนั่งเงียบได้ต่อไปและตัดสินใจว่าจะเริ่มก่อพายุขึ้นหลังผ่านไปสามปี"

เงินฉางเชิงนั่งเงียบไปครู่หนึ่งแล้วตอบ "ข้าเชื่อว่าหลายคนใน

ศาสนาหลวงเฝ้ารอให้ข้าลุกขึ้นอีกครั้งหนึ่งมาโดยตลอด"

"คนพวกนั้นล้วนโง่เขลา" นักพรตไปสือไม่ซ่อนอาการดูแคลนของตน แม้แต่น้อยเมื่อมองไปที่ราชันแห่งหลังไห เห็นได้ชัดว่าอดีตกลุ่มอำนาจใหม่ของศาสนาหลวงที่นำโดยราชันแห่งหลังไหกับนักพรตชื่อหยวนได้รับการทำที่อื่นเป็นปฏิปักษ์อย่างแท้จริงราวมาตลอด โดยหวังว่าเงินขางเชิงจะสามารถมีอำนาจในได้ล้านี้ด้วยฐานะสังฆราชโดยเร็วที่สุด

นักพรตไปสือกล่าวต่อ "เหตุใดตอนนั้นได้ทำสังฆราชถึงได้เลือกเจ้าเป็นผู้สืบทอดนะหรือ เพราะเขารู้สึกว่าศิษย์หลานนั้นคล้ายกับเขามาก แต่ตอนนี้ที่เจ้ายืนขึ้นและเริ่มอาศัยอำนาจของสังฆราช อาศัยสิ่งที่เรียกว่ากลยุทธ์ในการมีชัยเหนือราชสำนักในการต่อสู้ครั้งนี้ เจ้าก็ยิ่งคล้ายได้ทำสังฆราชน้อยลงทุกที กลับกันยิ่งคล้ายกับอาจารย์เจ้ามากขึ้นเรื่อย ๆ หากเจ้าต้องการจะกลายเป็นคนเช่นอาจารย์เจ้า แล้วเจ้าจะชนะเขาได้อย่างไร" กล่าวถึงตรงนี้เขาก็หันไปทางราชันแห่งหลังไหและอันหลิน แล้วตะโกน "พวกเจ้าเคยคิดบ้างหรือไม่ว่าเหตุใดศาสนาหลวงต้องตกสู่สภาพที่ไม่อาจฟื้นคืนได้อีกตลอดกาลเพียงเพราะความคิดที่ขัดต่ออาจารย์ของเขาด้วย ในเมื่อเป็นเช่นนี้ เหตุใดพวกเราจึงไม่รับปรมาจารย์พรตเป็นสังฆราชอย่างตรงไปตรงมาเสียเลย!"

ด้านนอกหอศาสนาดกอยู่ในความเงียบงัน ต้นไม้หลังประตูเทพสั้นไหวเล็กน้อยในสายลม ทำให้ดอกไม้ขาวที่เพิ่งผลิบานเมื่อคืนร่วงหล่น เงินขางเชิงมองไปยังเงาร่างไกลๆ ที่เห็นได้ไม่ชัดเจนของเหล่านักบวชในป่า เขาเงยไปครู่หนึ่งก่อนตอบ "บางที่ท่านอาจยังไม่เข้าใจข้าคืนัก"

นักพรตไปสือไม่คาดคิดว่าจะได้ยินคำตอบเช่นนี้ เขาตะลึงงันไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็เปลี่ยนเป็นเย็นชาแข็งแกร่งอีกครั้ง "นั่นไม่สำคัญ เจ้าในตอนนี้อาจทำได้เพียงปลดข้าจากตำแหน่งหัวหน้าปกครองใหญ่

เจ้าอาจจะทำกับข้าเช่นเดียวกับที่ทำลายฐานการบำเพ็ญเพียรของ มูจิ่วซือ แต่ในวันที่ปรมาจารย์พรตกลับสู่ต่านหฺกฺหลิง ข้าจะอยู่รอเจ้า ที่นั่น"

อันหลินยฺงนึ่งเงียบ แต่ราชันแห่งหลิงไห่เอ๋ยขึ้นว่า "ข้าทำงาน ร่วมกับเจ้ามาหลายทศวรรษ แต่ไม่เคยรู้เลยว่าเจ้าเป็นคนโง่เขลาเช่นนี้"

นักพรตไปสื้อมองเขาด้วยสีหน้าเย็นชาแล้วถาม "เจ้าอยากป้าย ความผิดอันใดให้กับข้า วางแผนสังหารได้เท่าสังฆราช เหมือนเช่นที่ทำ ในกองบัญชาการกองกำลังชงชานอย่างนั้นหรือ"

ราชันแห่งหลิงไห่ตอบ "ความผิดไม่ใช่คนอื่นป้ายให้ แต่เป็นเจ้า ทำด้วยตัวเอง"

นักพรตไปสื้อมเตือนด้วยสีหน้าราบเรียบ "อย่าลืมนะที่นี่คือเวินสุ่ย" เวินสุ่ยเป็นพื้นที่ของสกุลถ้ง

ไม่ว่าอำนาจของศาสนาหลวงจะยิ่งใหญ่เพียงใด หากพวกเขา ต้องการจะประหารนักพรตไปสื้อมที่นี้ก็ไม่อาจปกปิดเรื่องนี้จากสกุลถ้งได้ นี่ยังหมายความว่าหากเงินฉางเซิงต้องการรักษาความศักดิ์สิทธิ์ของ กฎศาสนา เขาก็ทำได้เพียงจับกุมนักพรตไปสื้อมหรืออาจทำลายฐาน การบำเพ็ญเพียร แต่ไม่อาจประหารอีกฝ่ายตรงนี้ได้

ในตอนนี้องเสียงฝีเท้าก็ดังมาจากป่า หัวหน้าปกครองแห่งเวินสุ่ย มาถึงหน้าหอศาสนาพร้อมจดหมายในมือ

หัวหน้าปกครองกัมศีระชะ ไม่แม้แต่จะมองไปทางร่างซิกเลียดของ นักพรตไปสื้อมหรือแสดงสีหน้าประหลาดใจแต่อย่างใด เขาสงบอ่อนน้อม เหมือนเช่นปกติ

"ใต้เท้าสังฆราช จดหมายที่ท่านรออยู่มาถึงแล้ว"

เงินฉางเซิงรับจดหมายมาเปิดออก จากนั้นก็หยิบกระดาษออกมาอ่าน ราชันแห่งหลิงไห่กับอันหลินหันไปมองเขาเช่นเดียวกับกวนเฟยไป

และเจ้อซิว แม้แต่นักพรตไปสือที่ยังไม่ถูกตัดสินเป็นตายก็ยังหันไปมอง

พวกเขา รู้ว่ามีบางคนติดต่อกับเงินฉางเชิงผ่านทางจดหมาย ตลอดเวลาที่ผ่านมา เรื่องกองบัญชาการกองกำลังซงชานและเส้นทาง มาเวียนส่ายล้นถูกกำหนดโดยคนเขียนจดหมายผู้นั้น

ทุกคนรู้สึกสงสัยอย่างมากว่าผู้เขียนจดหมายเป็นใคร

มีเพียงหนานเคอที่ไม่สนใจเรื่องนี้ นางยังคงเชื่อฟังคำสั่งของ เงินฉางเชิง ยืนอยู่ตรงหน้านักพรตไปสือและจับจ้องเขา

หลังอ่านจดหมายจบ เงินฉางเชิงก็ดูเหมือนจะตกอยู่ในห้วง ความคิด ผ่านไปครู่หนึ่งก็ส่งจดหมายให้ราชันแห่งหลังไห่

นักพรตไปสือกล่าวเย้ย "ทำเป็นลึกลับ...คนผู้นั้นเขียนอันใด หรือ เขาคาดเดาเรื่องนี้ไว้ล่วงหน้าแล้ว"

สายตาของราชันแห่งหลังไห่ที่ละออกจากจดหมายนั้นมองไปที่ ใบหน้าของนักพรตไปสืออย่างแปลกประหลาดอยู่บ้าง

นักพรตไปสือพลันรู้สึกหนาวเยือกขึ้นมาเล็กน้อย

ราชันแห่งหลังไห่กล่าว "เจ้าเดาถูกแล้ว คนผู้นั้นบอกว่าเราต้อง สังหารเจ้าเพื่อใช้เรื่องนี้สร้างอำนาจบารมี"

สีหน้าของนักพรตไปสือเปลี่ยนไปด้วยคำพูดนี้

เขาไม่รู้ตัวตนของคนที่ยื่นจดหมาย แต่ก็รู้ว่าเรื่องราวมากมาย ในศาสนาหลวงระยะนี้ล้วนเกิดขึ้นเพราะปลายพุท้งกันของคนผู้นี้

ที่สำคัญคือจากการสังเอดตลอดหลายวันที่ผ่านมาของเขา เขา มั่นใจว่าเงินฉางเชิงเชื่อใจคนผู้นี้อย่างมาก ถึงขนาดกล่าวได้ว่าปฏิบัติ ตามคำพูดของอีกฝ่ายทุกประการ

ตอนนั้นเองนักบวชคนหนึ่งก็ปรากฏตัวขึ้นที่ชายป่า

หัวหน้าปกครองแห่งเวียนส่ายไปสอบถาม ผ่านไปครู่หนึ่งเขาก็กลับมา และกระซิบกับเงินฉางเชิง "ท่านรองสกุลถึงมาเยี่ยมเยือนท่าน"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3tNNZBR>